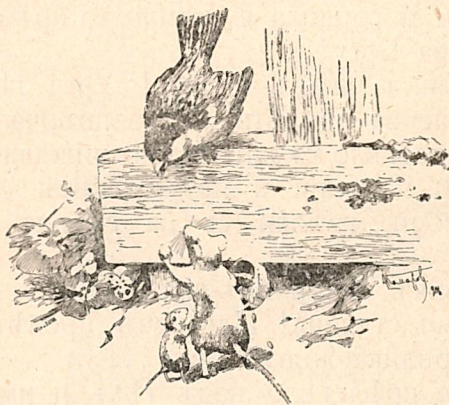

— Пазете се, казала една направена прѣзъ зимата отъ снѣгъ човѣшка фигура. — Опасно е. Ако ви чуе зимата, тѣй ще се разлюти и такъва мразецъ ще ви докара, че вие ще се чудите и маите отъ кждѣ ви е сполетѣла тази злина...

На тѣзи думи всички врабци въ единъ гласъ се обадили: „Сега е пролѣтъ, всичко оживѣва, всичко се весели. Зимата вече зло не може да ни стори. Па и за тебе, снѣжна чучело, врѣме е вече да не стърчишъ на поляната като одрипана циганка...“.

— Това е моя работа, засрамено казала снѣжната човѣшка фигура и заплакала... Край нея на полянката се образувало вадичка отъ снѣжни сълзи.

А нашето врабче литнало прѣзъ градини и поляни и се спрѣло чакъ въ гората въ най-гѣстия храсталакъ, надъ мечата пещеря.

II.

Врабчето и мишката при мечата пещеря.

Надъ мечата пещеря имало една дупка, въ която живѣла една полска мишка. Тя се хвалѣла, че нейната

кжщичка е меч-канцелария. Най-напрѣдъ врабчето събудило мишката..

— Хей, ти тънка кожичко, ставай! Пролѣтъ е вече! Чикъ-чириликъ!